

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku K. S.A. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz K. S.A. w W. kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 października 2018 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 października 2016 r., zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 10 sierpnia 2014 r. i uznającego za prawidłowe stanowisko zawarte we wniosku K. S.A. w W. w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników delegowanych poza granicami w zakresie zapewnienia pracownikom nieodpłatnego transportu na terenie kraju i za granicą przy użyciu samochodu płatnika składek. W spornej kwestii Sąd drugiej instancji podzielił korzystną dla

wnioskodawcy interpretację, że sporne korzyści nie stanowią przychodu pracownika, który podlega obowiązkowi składkowemu.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił naruszenie „art. 18 ust. 1” w związku z § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1949, dalej rozporządzenie) przez uznanie, że w odniesieniu do pracowników świadczących pracę poza granicami kraju w ramach oddelegowania istnieje możliwość wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne tych osób wartości bezpłatnych przejazdów środkami lokomocji w celu dotarcia do pracy lub powrotu z niej, podczas gdy do pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców zastosowanie może mieć jedynie wyłączenie zawarte w § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący twierdził tylko, że skarga jest „oczywiście uzasadniona”, ponieważ wykładnia literalna § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia w odniesieniu do pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców nie pozwala na wyłączenie przychodów z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy o inny punkt rozporządzenia z uwagi na zastrzeżenie w nim wymienione co do podstawy wymiaru składek. Dlatego nie może być akceptowana interpretacja, że „pracodawca byłby uprawniony do wyłączenia z podstawy wymiaru składek pracownikom delegowanym części wynagrodzenia w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju za każdy dzień pobytu, a następnie także wartości bezpłatnych przejazdów środkami lokomocji w celu dotarcia do pracy lub powrotu pracowników delegowanych do świadczenia pracy za granicę w oparciu o § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia z uwagi na minimum co do jej wysokości odpowiadającej kwocie nie niższej niż kwota przeciętnego wynagrodzenia”.

Wskazując na powyższe skarżący organ wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawca wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Chybiony był wniosek o rzekomo oczywistym uzasadnieniu skargi, ponieważ zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji nie jest dotknięte brakami widocznymi "na pierwszy rzut oka", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). W wyłącznie polemicznej skardze kasacyjnej skarżący nie wykazał jej rzekomo oczywistej zasadności, która byłaby widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy, a w szczególności bez potencjalnej potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego oraz jego ponownej jurysdykcyjnej oceny, co usuwa się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. i dyskwalifikuje wniosek o rzekomo oczywistych wadach zaskarżonego wyroku, choćby dlatego, że wymagałoby to powtórzenia procedury dowodowej oraz kolejnej jurysdykcyjnej oceny materiału dowodowego w sprawie przekonująco wyjaśnionej do prawidłowego orzekania. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie innych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych lub w ich uzasadnieniu, ani formułowanie za skarżącego innych wniosków w tym zakresie.

Niezależnie od tego należy podkreślić, że interpretacji § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Sąd Najwyższy dokonał między innymi w wyrokach z: 3 kwietnia 2008 r., II UK 172/07 (OSNP 2009 nr 13-14, poz. 181) oraz 2 grudnia 2009 r., I UK 201/09 (LEX nr 558226) oraz z dnia 22 czerwca 2015 r., I UK 340/14 (LEX nr

1754048). W tym ostatnim judykacie Sąd Najwyższy ugruntował stanowisko, że w przepisach prawa nie ma zakazów, ale legalne przyzwoleń prawne możliwości i dopuszczalności uzgodnienia stron stosunku pracy rekompensowania pracownikom zwrotu kosztów dojazdu do miejsca i z miejsca wykonywania pracy środkiem transportu niebędącym własnością pracodawcy (...), które - co do zasady - nie stanowią przychodu z pracy dla celów podatkowych ani składkowych. Na gruncie tego utrwalonego orzecznictwa bezpodstawny i ewidentnie chybiony był wniosek o rzekomo oczywistym uzasadnieniu poddanej procedurze przedsądu skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., zasądzać od skarżącego należne wnioskodawcy koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym w zgodzie z art. 98 k.p.c.